ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ
ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 3
5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1943

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Δεκαπενθήμερο Εἰκονογραφημένο Περιοδικὸ γιὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια.

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝ. Α. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : ΓΕΩΡ. ΠΑΠΠΑΣ

Προσωρινὰ Γραφεῖα Μεγ. Ἀλεξάνδρου 6 β | Συνδρομαὶ: Ἐτησία δρχ. 4000, Ἑξάμηνος » 2000 | Ἐκδίδεται ἑκάστην 5ην καὶ 20ὴν κάθε μηνὸς | Τιμὴ φύλλου Δρχ. 200

ΑΥΤΟΜΑΤΑ

Ὁ κ. Πελοπίδας εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἀγαθός, φιλήσυχος, λίγο κουτούτσικος πιστὸς ὀπαδὸς καὶ ὑποστηρικτὴς τῆς καθαρεύουσας ἢ γιὰ νὰ εἶμαι πιὸ ἀκριβὴς τῆς ἀρχαϊζούσης, ἄνθρωπος παλαιῶν ἀρχῶν, μὲ ἄλλα λόγια ἄνθρωπος ποὺ ἔμεινε ἀδιάφορος στὶς προόδους τοῦ πολιτισμοῦ, στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, σωστὴ χελώνα στὴν ἐποχὴ τοῦ ἀεροδυναμισμοῦ. Θὰ ἔτυχε πολλὲς φορὲς νὰ τὸν συναναντήσετε στὸ δρόμο σας μὲ τὸ σκληρό του καπέλλο, τὴ μαύρη τὴ βελάδα καὶ τὴν ἀχώριστή του ὀμπρέλλα !...

Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ὅμως εἶναι ὅτι ὁ κ. Πελοπίδας εἶναι πολὺ ἄτυχος. Καθὼς διηγῆται καὶ μόνος του, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἦρθε στὸ κόσμο, δὲν εἶδε καλὴ μέρα. Δὲ πέρασε οὔτε μιὰ μέρα χωρὶς νὰ πάθη κάτι. Πότε μιὰ γκάφα, πότε μιὰ ζημιά, πότε ἕνα ἀτύχημα...

Ἀλλὰ ἀκοῦστε τί ἔπαθε προχθὲς νὰ δῆτε ἂν ἔχη ἄδικο.

Ἀφοῦ εἶχε σταθεῖ μὲ Ἰώβειον ὑπομονὴ ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας στὴν οὐρὰ τῆς Ὁμονοίας γιὰ νὰ πάρη τὸ τραμ τῶν Πατησίων κατώρθωσε ἐπὶ τέλους, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ καταλάβη πῶς, αἰωρούμενος μᾶλλον παρὰ πατώντας, νὰ μπῆ κακεῖν κακῶς στὸ κίτρινο τραμ. Πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ προχωρήση πίσω, κατὰ τὴ διάλλεκτο τῶν εἰσπρακτόρων, γιὰ νὰ εἶναι κοντὰ στὴ πόρτα. Θὰ κατέβαινε στὴ πλατεία Ἀγάμων. Δὲν εἶχε προλάβει ὅμως καλὰ-καλὰ νὰ τοποθετηθῆ στὸ ἀσφαλὲς μέρος ποὺ εἶχε ἐπισημάνει κοντὰ στὴν ἔξοδο καὶ τοῦ ρίχτηκε ὁ εἰσπράκτορας «Προχωρεῖτε στὸ βάθος, μὴ στέκεστε στὸ διάδρομο.

—Εἰς ἐμὲ ἀποτείνεσθε κύριε εἰσπράκτωρ :

—Ναὶ σὲ σένα με τὸ σκληρό ! Προχώρα πίσω !

—Νὰ προχωρήσω ὄπισθεν ; Μὰ αὐτὸ κύριε εἰσπράκτωρ εἶναι σχῆμα ὀξύμορον. Νὰ ὑποχωρήσω θέλετε νὰ εἴπετε. Ὑποχωρήσατε, ἰδοὺ ἡ ἀκριβὴς ἔκφρασις.

—Τέλος πάντων, ἡ ἀκριβὴς ἔκφρασις λίγο μ' ἐνδιαφέρει, προχώρα πιὸ πίσω, νὰ κάνωμε τὴ δουλειά μας.

—Καλῶς, θαυμασίως. Ἀλλὰ κ. εἰσπράκτωρ θὰ κατέλθω πολὺ πλησίον εἰς τὴν τρίτην μόλις στάσιν ἢ μᾶλλον ἵνα ἔτι σαφέστερον ἐκφρασθῶ εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν Ἀνυμφεύτων.

Στὸ μεταξὺ, εἶναι περιττὸ νὰ ἀναφέρω ὅτι ὁλόκληρο τὸ τραμ ἔσπαγε κέφι σὲ βάρος τοῦ κ. Πελοπίδα, τὸ τί ἔγινε ὅμως στὸ ἄκουσμα τῆς Πλατείας τῶν Ἀνυμφεύτων, ὅπως ἔλεγε τὴ Πλατεῖα Ἀγάμων, δὲ περιγράφεται. Ἐπιφωνήματα, ἐπιδοκιμασίες, γέλια, χειροκροτήματα, χαλασμὸς κόσμου, ὥσπου ὁ κύριος εἰσπράκτωρ ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

—Θὰ προχωρήσης ἐπὶ τέλους κύριος ; Ἢ προχώρα ἢ κατέβα κάτω.

Θέλοντας καὶ μὴ ἀναγκάστηκε ὁ κ. Πελοπίδας νὰ προχωρήση στὸ βάθος. Αὐτὸ ὅμως ἦταν ἡ καταστροφή του. Ὁ κόσμος ποὺ μπῆκε ἀπὸ τὶς ἐνδιάμεσες στάσεις κατέλαβε καὶ τὸν πιὸ μικρὸ κενὸ χῶρο, τόσο ποὺ ὁ κ. Πελοπίδας μόλις καὶ μετὰ βίας στεκόταν στὸ ἕνα πόδι. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, τὸ τραμ πλησίαζε στὴ Πλατεῖα Ἀγάμων.

Ὁ κ. Πελοπίδας κουνήθηκε, προσπάθησε νὰ μετατοπισθῆ, ἀλλὰ ματαίως ! Μὲ τὴν ἀγωνία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του ἔκανε μιὰ νέα προσπάθεια, ἐζήτησε μυριάκις συγγνώμην ἀπ' τὴ πλαϊνή του, ἐρώτησε ἂν θὰ κατέβη τὸν μπροστινό του, ἐπάλεψε, ἐκλότσισε, ἐπλησίασε πρὸς τὴν ἔξοδο καὶ μὲ μιὰ τελευταία προσπάθεια κατώρθωσε νὰ πατήση τὸ ἕνα του πόδι στὴν ἀσφαλτο. Δὲν εἶχε προλάβει καλὰ-καλὰ νὰ πατήση καὶ τὸ ἄλλο καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε ὁρμητικὰ πίσω του. Δοξάζοντας τὸ Θεὸ ποὺ κατάφερε νὰ φτάση σῶος

(Τὸ τέλος στὴ σελ. 31)

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΛΙ-ΤΣΟΓΚ

ΕΚΤΕΝΗΣ ΥΠΕΡΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΤΟΜ-ΚΟΞ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

3ον

Ὁ Σπάρκ τὴν πῆρε καὶ ἄρχισε νὰ τὴν ἐξετάζῃ. Ἦταν ἀλήθεια μιὰ θαυμασία δουλειά. Καὶ ἐξωτερικὰ ἦταν σκαλισμένος ἕνας δράκοντας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Τὸμ Κὸξ πῆγε πρὸς τὸ παράθυρο, ἦταν ἀργὰ καὶ ὁ ἥλιος ἔδυε. Ξαφνικὰ φώναξε :

—Σπὰρκ ἕνας ἄνθρωπος μᾶς παρακολουθεῖ ἀπ' τὸν τοῖχο μὲ δυνατὰ κυάλια.

— Μὴν κάνεις κανένα ὕποπτο κίνημα. Συνέχισε νὰ παρατηρῆς τὴ σφαῖρα, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ στὸ βοηθό του, ὁ ὁποῖος ὑπακούοντας στὸν ἀρχηγό του πῆρε ἕνα μολύβι καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ τὶς σφαῖρες γιὰ νὰ ἑνώσῃ τὶς τρύπες. Ξαφνικὰ ἕνα βούϊσμα βγῆκε ἀπὸ μέσα.

—Πέτα την Σπάρκ ! φώναξε ὁ ντέτεκτιβ καὶ τρέχα στὸ ἄλλο δωμάτιο. Μὴ χάσης οὔτε δευτερόλεπτο !

Ἔτρεξαν μαζὶ στὴ πλαϊνὴ κάμαρα. Μόλις ἔκλεισαν τὴν πόρτα, ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Τὸμ Κόξ μία ἔκρηξις ἔκανε ὅλο τὸ σπίτι νὰ τραντάξῃ.

—Ἦταν μιὰ μπόμπα εἶπε ὁ δαιμόνιος ντέτεκτιβ. Ἂν δὲν προφταίναμε νὰ βγοῦμε ἀπ' τὸ γραφεῖο μου ἐγκαίρως τώρα θὰ κάναμε συντροφιὰ μὲ τ' ἀγγελάκια. Ὡστόσο τώρα ἀκολούθησέ με, ἴσως προφθάσωμε τὸν συμμορίτη.

Ἔτρεξαν ἀνάμεσ' ἀπ' τὸ πάρκο ὡς τὸν τοῖχο, ὅπου ὁ πολυμήχανος ντέτεκτιβ εἶχε ἐγκαταστήσει σκάλες κρυμένες ἀνάμεσα στὸν τοῖχο καὶ τὶς περικοκλάδες.

Ἀμέσως ὁ Τὸμ Κὸξ σκαρφάλωσε σβέλτα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς καὶ εἶδε πὼς στὸν δρόμο βρισκόταν ἕν' αὐτοκίνητο ποὺ στὸ ταβάνι του εἶχ' ἕνα στρογγυλὸ ἄνοιγμα πάνω ἀπ' τὸ μπροστινὸ κάθισμα. Ἀμέσως κατάλαβε πὼς ἐνήργησε ὁ κακοῦργος. Μόλις ἄκουσε τὸν κρότο τῆς ἐκρήξεως πήδησε ἀπ' τὸ τοῖχο στὸ ταβάνι τοῦ αὐτοκινήτου περνώντας ἀπ' τὴν τρύπα στὸ κάθισμα. Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὁ χαλύβδινος ντέτεκτιβ πήδησε στὸ αὐτοκίνητο, μπῆκε ἀπ' τὸ ἄνοιγμα καὶ μετὰ σύντομη πάλη ἐνίκησε τὸν κινέζο ποὺ ἦταν ντυμένος εὐρωπαϊκά. Ὁ ντέτεκτιβ γύρισε μὲ τ' αὐτοκίνητο στὸ σπίτι.

—Βγὲς ἐσύ ! διέταξε. Ποιὸς εἶσαι καὶ ποιὸς σὲ πληρώνει γιὰ νὰ μὲ παρακολουθῆς ; Μίλα ἀμέσως.

Ἕνα χαμόγελο διαγράφηκε στὰ χείλη τοῦ κινέζου.

—Ὦ ! εἶπε. Ὁ εὐγενὴς Τὸμ Κόξ κάνει λάθος. Τὰ χείλη τοῦ Ἄχ - Σίγκ μένουν βουβὰ σὰν τάφος.

(Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

(Ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ) **Φ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ**
(Διασκευὴ, συμπλήρωση) **Ι. ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ**

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

11) Ἕνας ἀκόμα τακτικὸς συνεργάτης τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» εἶναι ὁ νεαρὸς Φοῖβος Μαυρίδης ὁ ὁποῖος μεταφράζει διάφορα εὐθυμογραφήματα. περιπετειώδη διηγήματα καὶ διάφορα ἄλλα ἀπὸ τὸ Ἰσπανικὸ μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια.
(Πάντως μ' ἐμένα ποὺ σᾶς γράφω ὅλ' αὐτά, δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι. Ἁπλῶς ἤμαστε συνονόματοι).

12) Ἐντὸς ὀλίγου στὴ στήλη τῶν περιπετειωδῶν διηγημάτων θ' ἀρχίσῃ ἕνα νέο θαυμάσιο μυθιστορηματάκι ποὺ θὰ κρατήσῃ κι αὐτὸ σὲ τρεῖς - τέσσερεις συνέχειες, κατόπιν δὲ θ' ἀκολουθήσουν πολλὰ ἄλλα ἀκόμα ποὺ θὰ σᾶς μείνουν ἀλησμόνητα. Θὰ τὰ διαβάσετε καὶ θὰ πειστῆτε περὶ τῆς ἀξίας των. Μόνο κάνετε λίγη ὑπομονή.

13) Ἐπίσης στὸ ἐρχόμενο τεῦχος ποὺ θὰ εἶναι 12σέλιδο θὰ ἀρχίσῃ ἕνα ἐγκυκλοπαιδικὸ ἄρθρο «Ἑλληνικὰ ἔθιμα καὶ παραδόσεις» θὰ κρασήσει δὲ σὲ λίγες συνέχειες.

Φοῖβος

Σὲ δυὸ λεπτὰ ἦταν μετεμφιεσμένος ...

ΕΞΥΠΝΑ 99%

Ἀπορία

Ὁ παππούς : Ἂν εἴσατε φρόνιμα παιδιά, θὰ πᾶτε στὸ Παράδεισο. Ἂν εἴσαστε ἄτακτα θὰ πᾶτε στὴν κόλασι.

Τὰ ἐγγονάκια: Καὶ τί πρέπει νὰ εἴμαστε γιὰ νὰ πᾶμε στὸν κινηματογράφο παπποῦ ;

Μιὰ καλὴ συμβουλὴ

—Ἄκουσε φίλε μου, μόλις τελειώσῃς τὴ διάλεξί σου, ἀφοῦ χαιρετίσῃς εὐγενικὰ τὸ κοινό, νὰ φύγῃς στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν σου.

—Γιατί στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν μου ; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ ρήτωρ.

—Γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃς κανένα !

Διαφάνεια

Ὁ καθηγητής : Καλοῦνται διαφανῆ ὅλα τὰ σώματα, διὰ τῶν ὁποίων μποροῦμε νὰ βλέπουμε ἀνεμποδίστως, Πές μου Νῖκο ἕνα παράδειγμα.

Ὁ Νῖκος : Ἡ κλειδαρότρυπα κύριε !

Φοῖβος

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

3ον

Ὅ,τι δήποτε κι' ἂν ἀπερρόφησε ὁ Βέρντι ἀπὸ τὴ σπουδὴ τῶν παλαιῶν Ἰταλῶν μαέστρων ἢ ὁποιαδήποτε ἴχνη ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ Ροσσίνη καὶ τοῦ Μπελλίνη κυρίως δὲ στὸ φωνητικὸ μέρος ἔδειχνε στὰ πρῶτα μελοδράματα, ἢ ὁποιαδήποτε χαρακτηριστικὰ στὴν ἐνορχήστρωσί του, ἐχρεωστοῦσεν στὸ φίλο του τὸν Μπερλιὸτζ—τὸν ὁποῖο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἐθεωροῦσε πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὸ Βάγκνερ.

Ὁ Ἰταλὸς συνθέτης ἀπὸ τὸ «Ρόνκολε» ἔκαμεν ἔργο τελείως προσωπικὸ καὶ πρωτότυπο. Ἀπὸ τὶς θαυμάσιες αὐτὲς μουσικὲς μελωδίες μαθαίνομε ὅτι τὸ πρώην φτωχό χωριατόπουλο ποὺ ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους συνθέτας τῆς ἱστορίας, ἔμεινε καὶ ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς καλλιτέχνης, καθ' ὅλη του τὴ γόνιμο ζωή, μέχρι τοῦ θανάτου του τὸ 1901, ὁ ἴδιος καὶ ἀπαράλλακτος πάντοτε. Καὶ ὅλη του ἡ μουσική, ἄλλοτε ἐμπνευομένη ἀπὸ τὶς παραδόσεις καὶ ἄλλοτε ἐπαναστατική, ἦταν πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ ἔκφρασις τῆς προσωπικότητός του, ποὺ δὲν εἶχε μέσα της φόβο, καὶ ἀγαποῦσε πρὸ παντὸς τὴν ἀνεξαρτησία της. Ὡς ἕνα δεῖγμα τοῦ παραδόξου, στὴν ἁπλότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Βέρντι, ὁ Ἄγγλος βιογράφος του, ἀναφέρει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔγραψε τόσα μουσικὰ δράματα, μελωδίες καὶ ἄριες καὶ μάλιστα γιὰ τὶς πιὸ ρωμαντικὲς μορφές, δὲν ἔγραψε στὴ ζωή του οὔτε ἕνα γράμμα αἰσθηματικό. Ἴσως ὅμως τὸ περιστατικὸ αὐτὸ νὰ μὴ φαίνεται πολὺ περίεργο ἂν σκεφθῇ ὅτι ἀπὸ τὶς δύο γυναῖκες ποῦ ἀγάπησε στὴ ζωή του, δὲν ἀπεχωρίσθη παρὰ σπανιώτατα. Ἡ πρώτη ἦταν ἡ προόρως ἀποθανοῦσα γυναῖκα του. Μὲ τὴν δεύτερη τὴν Τζουζεπίνα Στρεπόνι, ἡ ὁποία ὑπῆρξε στὸ Ἰταλικὸ μελόδραμα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ καλλίτερες πρίμες, ἔζησε σὲ μιὰ εἰδυλλιακὴ συντροφιά, ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια, στὸ Παρίσι, προτοῦ τὴν παντρευτῇ ἀργότερα.

Μετὰ τὴν πρώτη παράστασι τοῦ Φάλσταφ στὴ Σκάλα τοῦ Μιλάνου ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος ἐτηλεγράφησε στὸ Βέρντι τὰ ἑξῆς. «Ἡ βασίλισσα καὶ ἐγὼ ἐπειδὴ δὲ μποροῦμε νὰ παρευρεθοῦμε στὴ παράστασι τοῦ Φάλσταφ, προτρέχομε διὰ τῶν ἡμετέρων εὐχῶν, καὶ διὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ ἡμετέρου σεβασμοῦ τῆς χειροκροτήσεως ἡ ὁποία θὰ χαιρετίσῃ μετ' ὀλίγον τὴ νέα ἐκδήλωσι μεγαλοφυΐας ἀνεξαντλήτου. Φυλάττει σὲ ἡ Πρόνοια ἐπὶ πολλὰ ἔτη πρὸς τιμὴ τῆς τέχνης, πρὸς ἀγαλλίασιν τῆς ἡμετέρας ἀγάπης, πρὸς ἐγκαύχησι τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Ἰταλίας, ἥτις καὶ ἐν ταῖς χαλεποτάταις τῶν ἡμερῶν, ἐκ τῆς δόξης σου ἠρύσθη πατριωτικῆς ἱκανοποιήσεως».

Τὸ λιμπρέττο τοῦ Φάλσταφ ἔγραψε ὁ Arrigo Boito, ἐπίσης ἐπιφανὴς ποιητὴς καὶ συνθέτης, καὶ φίλος τοῦ Βέρντι. Ὁ Φάλσταφ εἶνε κωμικὸν πρόσωπον ἀπὸ ἕνα ἔργο τοῦ Σαίξπηρ «Φαιδρὲς γυναῖκες τοῦ Οὐίνδσωρ» καὶ ἐγράφει σὲ 15 μέρες κατὰ παραγγελία τῆς βασιλίσσης Ἐλισσάβετ.

Ὀλίγιστοι συνθέται ἔτυχον ποτὲ τόσων τιμῶν ὅσο ὁ Βέρντι. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ Φάλσταφ ἕνα ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ὑπουργείου τῆς πατρίδος του, ἦλθε καὶ τὸν ἐπεσκέφθη στὸ Μιλανο ὅπου ἔμενε. Ὁ Βέρντι θέλησε νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψι, ἀλλὰ ὁ ὑπουργὸς πολὺ ἔξυπνος παρετήρησε μετὰ χάριτος «Αἱ Μεγαλειότητες σὲ μερικὰς περιστάσεις, δέχονταν τὰς ἐπισκέψεις τῶν ὑπηκόων των καὶ δὲν τὰς ἀποδίδουν». Ἡ Γερουσία ἐπίσης τηλεγράφησε τὰ ἑξῆς: «Ἡ Γερουσία τοῦ βασιλείου χαιρετᾶ ἐν ὑμῖν τὴν δόξαν τῆς Ἰταλικῆς τέχνης, καὶ χειροκροτεῖ ἐπὶ τῷ νέῳ ὑμῶν θριάμβῳ».

Ὅταν ὁ Βέρντι συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Μπόητο (συνθέτην) καὶ τὸν βαρύτονον Μάουρελ ἔφθασε εἰς Ρώμην εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ δημάρχου τῶν συμβούλων καὶ πολλῶν βουλευτῶν. Πλέον τῶν 2.000 ἀτόμων παρευρέθησαν στὴν ἄφιξή του καὶ τὸν ὑπεδέχθησαν φωνάζοντες ; «Ζήτω ὁ Βέρντι ! ζήτω ἡ Ἰταλικὴ μεγαλοφυΐα». Τὸ πλῆθος τοῦ σταθμοῦ τόσον συνωθεῖτο ὅταν τὸν εἶδε, ὥστε ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ μὴν ἐξέλθῃ διὰ τῆς συνήθους ἐξόδου.

Ὁ δήμαρχος τοῦ εὐχήθη τὸ «ὡς εὖ παρέστη» καὶ τὸν ἐβοήθησεν νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰ ἀνεβῇ μαζί του σὲ μιὰ ἅμαξα. Τὸ πλῆθος ἀκολούθησε τὴν ἅμαξα τρέχοντας καὶ ἐπεφημνώτας αὐτόν. Ἀφοῦ ἔφθασε στὸ ξενοδοχεῖο βγῆκε στὸν ἐξώστην καὶ συγκινημένος εὐχαρίστησε τὸ πλῆθος.

Τὸ προτελευταῖο ἔργο τοῦ Βέρντι εἶναι ὁ «Ὀθέλλος».

(Συνέχεια καὶ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Ε. Κ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Ὑπὸ τῆς Καθηγητρίας τῆς Μουσικῆς
Κας ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗ

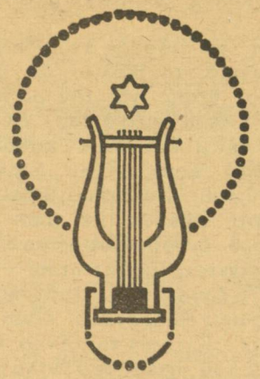

1. ΒΕΡΝΤΙ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟΙ ΦΑΣΟΥΛΗΔΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Εἶμ' ἕνα μικρο ξανθὸ παιδάκι, ὅλο γέλιο καὶ σφρῖγος.

Ἔχω μάτια ὀνειροπόλα ποὺ κοιτάζουν μ' ἔκσταση τὸ κάθε τὶ ζητῶντας ν' ἀνακαλύψουν τὶς κρυμμένες ὠμορφιές.

Γιατὶ ἀγαπῶ τὸ ὡραῖο !

Μ' ἀρέσει νὰ τὸ τραγουδῶ, νὰ τὸ ζωγραφίζω, νὰ τὸ θαυμάζω, χαϊδεύοντάς το ἀπαλὰ μὲ τὸ βλέμμα ἢ μὲ τὰ χέρια.

Τὸ ἄσχημο μοῦ φαίνεται σὰ μιὰ μελανιά, μιὰ μαύρη κακοβαλμένη πινελιά, σὰν ἕνα λουλούδι μαραμένο.

Νοιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ βλέπω πάντα γύρω μου ὠμορφιές. Μοῦ δίνουν μιὰ πολὺ μεγάλη χαρὰ καὶ μὲ κάνουν νὰ σκέπτωμαι πῶς θὰ μποροῦσα ὅλα τὰ ὡραῖα, νὰ τὰ κρατῶ πάντα κοντά μου, χωρὶς ν' ἀλλάξουν.

Ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό ;

Ἡ μαμὰ μοῦ λέει συχνά, πῶς εἶμ' ἕνας μικρὸς καλλιτέχνης—αὐτὸ λέει, φαίνεται ἀπὸ τὰ ὀνειροπόλα μάτια μου—καὶ πῶς ἅμα μεγαλώσω θὰ γίνω απουδαῖος, κάνοντας καὶ τοὺς ἄλλους ν' ἀγαποῦν τὶς ὠμορφιές.

Τί λέτε σεῖς γι' αὐτό ;

Ἐγὼ δὲ καταλαβαίνω καλὰ αὐτά. Ἐκεῖνο ποὺ ξαίρω εἶναι μόνο πῶς ἀγαπῶ, τρελλένομαι γιὰ τὸ ὡραῖο, τὰ πουλιά, τὰ λουλούδια, τὸν ἥλιο, τ' ἀστέρια, τὰ ρυάκια, τὸν ἀέρα ποὺ τραγουδάει στὰ δένδρα.

Καίτη Σ. Σβορώνου

▪▪▪

Ο ΤΙΤΛΟΣ

Κάποτε παρουσιάσθηκε στὸν Ἀνατὸλ Φρὰνς, τὸν μεγάλο— καὶ τόσο πολυάσχολο — συγγραφέα, ἕνας νέος.

Κρατοῦσε ἕνα χειρόγραφο μυθιστόρημα ἀπὸ ἑκατοντάδες σελίδες, καὶ παρακαλοῦσε τὸν «μαίτρ» τίποτα λιγώτερο, παρὰ νὰ λάβῃ τὸν κόπο πρῶτα νὰ τὸ διαβάσῃ καὶ κατόπιν νὰ τοῦ τὸ βαφτίσῃ. Γιατὶ τὸ μυθιστόρημα δὲν εἶχε ἀκόμα τίτλο...

—Φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ Ἀνατὸλ Φρὰνς νὰ τὸ διαβάσω εἶναι ἀδύνατον. Δὲν εὐκαιρῶ. Νὰ σοῦ τὸ βαφτίσω ὅμως... πολὺ εὐχαρίστως !

—Ὤ, σᾶς εὐχαριστῶ. μαίτρ ! ... Μὰ.... πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ βαφτίσετε χωρὶς νὰ τὸ διαβάσετε ;

—Μὰ δὲν εἶναι δύσκολο. Νὰ σοῦ πῶ. Τὸ μυθιστόρημά σου, παιδί μου ἔχει μέσα ταμπούρλα ;

—Ταμπούρλα ;... Ὄχι.

—Ὡραῖα ! Ἔχει τρουμπέτες ;

—Οὔτε.

—Λαμπρά ! Λοιπὸν σοῦ τὸ βαφτίζω : «Χωρὶς ταμπούρλα καὶ τρουμπέτες».

Ι. Κ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

3ον

Ἄ νὰ ἕνα δέσιμο γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Μποζεριάν, ὁ Κλὸς ἢ ὁ Πυργκὸλντ θὰ ἦταν ὑπερήφανοι !

Καὶ ἐνῶ μιλοῦσε ἀνοιγόκλεινε διαδοχικὰ τὸ βιβλίο. Δὲ μποροῦσα παρὰ νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τὸ περιεχόμενό του, ἂν καὶ αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιέφερε καθόλου.

—Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ τίτλος αὐτοῦ τοῦ θαυμασίου βιβλίου ; ρώτησα ἀμέσως μὲ τόση βία ὥστε ὁ ἐνθουσιασμός μου νὰ μὴ φαίνεται προσποιητός.

—Τὸ ἔργο αὐτό ! ἀπάντησε ὁ θεῖος μου ζωηρότατα εἶναι τὸ Heims - Kringla τοῦ Σνὸρ Τύρλεσον τοῦ περιφήμου Ἰσλανδοῦ συγγραφέως τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ! Εἶναι τὰ χρονικὰ τῶν Νορβηγῶν πριγκήπων, οἱ ὁποῖοι βασίλευσαν στὴν Ἰσλανδία !

—Ἀλήθεια ! φώναξα ὅσο μποροῦσα φυσικώτερα, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ εἶναι μετάφρασις στὴ Γερμανική ;

—Τί λές ! ἀπάντησε ζωηρὰ ὁ

Τὸ σπίτι τῆς Κενιγκστράσε

θεῖος μου, μετάφρασις ; Καὶ τὶ νὰ τὴν ἔκανα μιὰ μετάφρασι ; Αὐτὸ εἶναι τὸ πρωτότυπο ἔργο, σὲ γλῶσσα Ἰσλανδική, τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ἰδίωμα, τὸ πλούσιο καὶ ἁπλὸ συγχρόνως, ποὺ ἐπιτρέπει τοὺς διαφόρους γραμματικοὺς συνδυασμοὺς καὶ ἄπειρες λεκτικὲς μετατροπές.

—Ὅπως ἡ Γερμανικὴ ἀπάντησα.

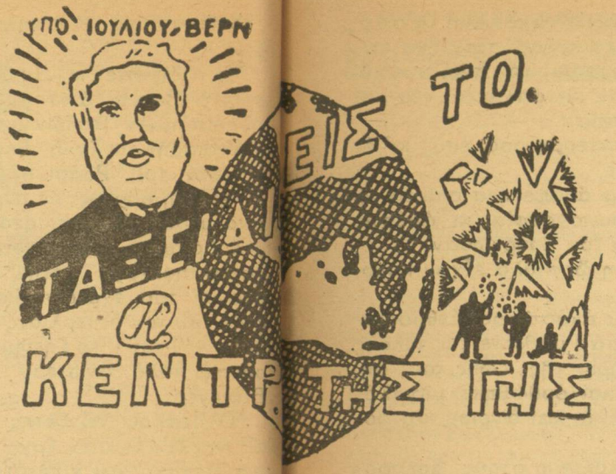

—Ναί, ἀπάντησε κι' ὁ θεῖος μου σηκώνοντας τοὺς ὤμους του, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμε ὅτι ἡ Ἰσλανδικὴ μετσχειρίζεται τὰ τρία γένη ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ καὶ κλίνει τὰ κύρια ὀνόματα ὅπως ἡ Λατινική.

—Ἄ ! ἔκανα κάπως ἐνδιαφερόμενος, καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ βιβλίου αὐτοῦ εἶν' ὡραῖοι ;

—Οἱ χαρακτῆρες ; Καὶ ποιὸς σοῦ μίλησε περὶ χαρακτήρων δυστυχισμένε ; Δὲ πρόκειται περὶ χαρακτήρων ! Ἄ ! νόμισες ὅτι ἦταν ἔντυπο ; Ἀλλὰ ἀμαθέστατε εἶναι χειρόγραφο καὶ χειρόγραφο μὲ χαρακτήρας ρουνικούς, τῶν ἀρχαίων Σκανδιναυῶν...

—Μὲ τοὺς χαρακτήρας τῶν Σκανδιναυῶν ;

—Δὲ πιστεύω νὰ μοῦ ζητήσης νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὶ ἦταν αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες ;

—Αὐτὸ ὄχι ἀπάντησα μὲ ὕφος ἀνθρώπου προσβληθέντος.

Ἀλλ' ὁ θεῖος μου ἐξηκολούθησε καὶ μοῦ εἶπε πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ζητοῦσα ποτὲ νὰ μάθω.

—Αἱ Ροῦναι, ξαναεῖπε, ἦταν χαρακτῆρες γραφῆς, τοὺς ὁποίους μεταχειρίζοντο ἄλλοτε στὴν Ἰσλανδία καὶ οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν παράδοσι ἐφευρέθησαν ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Ὀντέν ! Ἀλλὰ κύτταξε, θαύμασε λοιπόν, ἀσεβέστατε, τοὺς χαρακτῆρας αὐτούς, οἱ ὁποῖοι εἶναι γέννημα τῆς φαντασίας ἑνὸς Θεοῦ !

Ἑτοιμαζόμουν νὰ ὑποκλιθῶ μὴ ἔχοντας τί νὰ ἀπαντήσω, εἶδος ἀπαντήσεως καὶ αὐτό, τὸ ὁποῖο πρέπει ν' ἀρέση στοὺς Θεοὺς καὶ στοὺς ἀξιωματούχους γιατὶ ἔχει τὸ προτέρημα νὰ μὴ τοὺς βάζει σὲ ἀμηχανία ὅταν κάτι τὸ ἀπρόοπτο ἀλλάζει τὸ δρόμο τῆς ὁμιλίας τους, ὅταν ἀπροόπτως ξέφυγε ἀπ' τὸ βιβλίο μία καταλερωμένη περγαμηνὴ καὶ ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ὁ θεῖος μου ἔπεσε ἐπὶ τοῦ πτωχοῦ ἐκείνου ἀντικειμένου με περιέργεια εὔκολα ἐννοουμένη.

Παλιὸ ἔγγραφο, κλεισμένο ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ παλιὸ βιβλίο, δὲ μποροῦσε νὰ ἔχει παρὰ μεγάλην ἀξίαν κατὰ τὴ γνώμη του.

—Τί εἶναι αὐτὸ ; φώνοξε δυνατὰ γέμάτος περιέργεια καὶ ἔκπληξη.

Καὶ συγχρόνως ἅπλωσε πάνω στὸ τραπέζι τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς περγαμηνῆς, ποὺ εἶχε μάκρος δώδεκα ἑκατοστῶν καὶ ὀκτὼ πλάτος καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας διακρίναμε γραμμὲς πλάγιες μὲ καβαλλιστικοὺς χαρακτῆρας.

Καὶ νὰ τὸ πανομοιότυπο. Ἐπιμένω δὲ νὰ ξαναγράψω τὰ παράδοξα ἐκεῖνα στοιχεῖα, γιατὶ ἔφεραν στὸ καθηγητὴ Λίντεμπροκ, στὸ θεῖο μου δηλαδὴ καὶ στὸν ἀνηψιό του, σ' ἐμένα τὴν ἰδέα νὰ ἐπιχειρήσωμε τὴ πιὸ παράδοξη ἀποστολὴ τοῦ 19ου αἰῶνος

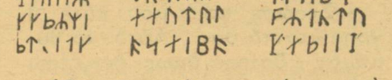

Ὁ καθηγητὴς παρατήρησε γιὰ λίγο τὶς σειρὲς αὐτὲς τῶν χαρακτήρων, ἔπειτα δὲ εἶπε ἀνασηκώνοντας τὰ γυαλιά του :

—Εἶναι ρουνικά. Οἱ χαρακτῆρες αὐτοὶ εἶναι ἀκριβῶς οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς χαρακτῆρες τοῦ χειρογράφου τοῦ Σνὸρ Τύρλεσον !

Ἀλλὰ τὶ μποροῦν νὰ ἐννοοῦν ;

Ἐπειδὴ δὲ τὰ ρουνικὰ μοῦ

Ἡ γρηὰ οἰκονόμος Μάρθα

φαινόντουσαν μιὰ ἐφεύρεσις ἐπιστημόνων γιὰ νὰ ἐξαπατᾶ τὸν πτωχὸ κόσμο, δὲν δυσαρεστήθηκα καθόλου βλέποντας ὅτι ὁ θεῖος μου δὲν καταλάβαινε τίποτα. Αὐτὸ τουλάχιστον νόμιζα ἀπὸ τὶς τρομερὲς κινήσεις τῶν χεριῶν καὶ τῶν δακτύλων του.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

Κατὰ διασκευὴ καὶ μετάφρασι ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ι.Ε.Κ.

ΤΟΛΛΟΝ

Πρέπει ὁ κάθε μα
νέος νὰ κοπιάσῃ,
ἂν θέλῃ σ' ἀξιώμα
πολὺ ψηλά, νὰ φθ

Νὰ γίνῃ ἐπιστήμο
ἢ μέγας διπλωμά
ποὺ νὰ τὸν ἔχῃ ἡ
μιὰ μέρα καύχημ

αὶ οἱ γονεῖς του πρόσχαροι
ὰ τόνε καμαρώνουν
αὶ γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ
χοῦλες νὰ τοῦ δώνουν.

ὰ κι' ὁ λαὸς νὰ χαίρεται
οὺ ἀπὸ τὰ θρανία
αίνουν ἄνθρωποι χρήσιμοι
ὰ τὴν κοινωνία.

Γ. Παππᾶς

ΠΟΙΗΣΗ

ΚΑΙ Ο ΕΣΧΑΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ !!!

Κρεμμασμένη σὲ καρφὶ
μιὰ ὡραία κολομπίνα
μὲ κουδούνια λαμπερὰ
καὶ μὲ μιὰ κορδέλλα φίνα !

Κουβεντιάζει σιγανὰ
σκύβοντας στὸ σύντροφό της
στὸ γαλάζιο ντενεκέ,
καὶ τοῦ λέει τὸ βάσανό της...

«Πάει κι' αὐτὴ ἡ ἀποκρηά,
ποῦν' τὰ γλέντια, ποῦν' οἱ μπάλλοι
ποῦν' ἡ δόξα μου ἡ παλὴ
κύτταξε σὲ τ' εἶμαι χάλι...

Δές με πόσο δυστυχὴς
εἶμαι φέτος ἡ καημένη
πάει πιὰ, καμμιὰ χαρὰ
τῆς φτωχιᾶς δὲ μ' ἀπομένει.

Ἕνα χρόνο εἶμ' ἐδῶ
μέσ' σὲ τούτ' τὴν ἀποθήκη
σκονισμένη κι' ἐλεεινὴ
κι' ὅλο κλαίω. Ἄχ ! τί φρίκη !

Ἔξω χαίρονται γελοῦν
ξεφαντώνουν καὶ χορεύουν
τί ἀχάριστοι γιὰ δὲς
μὲ ξεχνοῦν δὲ μὲ γυρεύουν.

Πᾶψε λέει ὁ ντενεκὲς
πρὶν σκεφθῆς μὴ κατακρίνης
ποῦσ' πάντα στὸ καρφὶ
στὴ ζωὴ δὲ θ' ἀπομείνης.

Ὅταν χόρευες ἐσὺ
καὶ τὸ θαυμασμὸ κινοῦσες
τὸ μικρὸ τὸ τενεκὲ
τὸ φτωχὸ περιφρονοῦσες.

Τώρα πιὰ στὴ μόδα ἐγὼ
δές με σήκωσα τὴ μούρη...
γιατ' ἐμένα ὅλοι κρατᾶν
κουβαλώντας τὸ πληγούρι.

Δέκα μῆνες συντροφιὰ
ἤμουν περιφρονημένος
βλέπεις ἤσουνα ψηλὰ
κι' ἐγὼ χάμω ὁ καημένος.

Ἀκατάδεχτη ἐσύ,
μέσ' στ' ἀτλάζια σου χωμένη
δὲ μοῦ μίλαγες ποτὲ
ἤσουν πάντα ξιπασμένη.

Τώρα χαίρομαι τὸ φῶς
κι' ἐσὺ χαίρεσαι τὸ σκότος
μάθε καὶ μὴ τὸ ξεχνᾶς
πὼς ὁ ἔσχατος εἶν' πρῶτος.

Νίνα Ραΐση

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

3ον

—Ἀλλά ; ἔκανε ὁ Τὸμ ξαφνιασμένος. Ζῆ ;

—Οὔτε. ζῆ ἀλλ' οὔτε καὶ πέθανε.... τὸν σκότωσαν !

—Ποιοί ;

—Τὸν δολοφύνησαν. Καὶ θάλεγα πὼς ὁ Θεός, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ σ' ἔστειλε τὼρα στὰ γηρατειά μου σὲ μένα γιὰ νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ ἐκδικηθῆς τὸν ἄδικο θάνατο τοῦ πατέρα σου.

Ὁ Τὸμ Μὶξ δὲ μίλησε μόνο μιὰ ἀστραπὴ ἔλαμψε στὰ μάτια του.

—Κι' ὄχι μόνο νὰ ἐκδικηθῆς ἐξακολούθησε ὁ γέρος ἀλλὰ καὶ νὰ πάρης τὴ περιουσία τοῦ πατέρα σου ἡ ὁποία σοῦ ἀνήκει.

—Ἔχω περιουσία ;

—Ναὶ περιουσία κολοσσιαία ποὺ τὴν ἄρπαξαν αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι ὁ Μαρτινέζ, ὁ Τζὶμ καὶ ὁ Ρεβιέρο, ἀλλ' αὐτὸς ὁ τελευταῖος πέθανε.

—Καὶ πῶς πῆραν τὴ περιουσία τοῦ πατέρα μου αὐτοί ;

—Δὲ σοῦ εἶπα ; τὸν σκότωσαν. Ὁ πατέρας σου παιδί μου, ποὺ ἀπόκτησε μὲ ἐργασία καὶ τιμιότητα τὴ περιουσία ἐκείνη εἶχε μαζί του καὶ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς παλιανθρώπους στοὺς ὁποίους μάλιστα εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη καὶ τοὺς εἶχε ἀναθέσει νὰ διαχειρίζωνται ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του. Αὐτοὶ ὅμως κακοῦργοι καὶ αἱμοβόροι ὅπως ἦταν καὶ ἀχάριστοι συνωμότησαν καὶ μιὰ μέρα δολοφόνησαν τὸν πατέρα σου κι' ἔγιναν κύριοι τῆς περιουσίας του. Ἐσὺ τότε ἤσουν μικρὸς μόλις πέντε ἐτῶν.

—Ὥστε αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἔγινε πρὶν ἀπὸ δεκαεπτὰ χρόνια.

—Βέβαια ἀκριβῶς δεκαεφτὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε.

—Κ' ἐγὼ πῶς βρέθηκα ἐδῶ ; ρώτησε ὁ νέος.

—Σέσωσε παιδί μου τότε ἡ γρηὰ νταντά σου. Αὐτὸ τὸ θυμᾶμαι. . ὕστερα ὅμως δὲν ξέρω τί ἀπόγινε. Μὰ ἐσὺ δὲ θυμᾶσαι τίποτα ;

Ὤ πῶς θυμᾶμαι τὴν ντόννα Λουτσία ποὺ μέπερνε στὴν ἀγκαλιά της θυμᾶμαι ἀκόμα ποὺ μοῦλεγε πὼς πηγαίνουμε ταξείδι. Ὕστερα ὅμως τὴν ἔχασα ἄξαφνα καὶ βρέθηκα μὲ κάποιον ποὺ μὲ πῆρε μαζί του καὶ μέφερε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ κτῆμα ποὺ δουλεύω τώρα.

—Κακόμοιρο παιδὶ μουρμούρισε ὁ Ροντρίγος.

—Ἄ δὲν εἶμαι πιὰ κακόμοιρος, φώναξε μὲ πάθος ὁ Τὸμ, ἄ ὄχι τώρα πιὰ εἶμαι ἄντρας καὶ θὰ ἐκδικηθῶ. Θὰ ἐκδικηθῶ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου. Θέλω νὰ μέ ὁδηγήσης μόνο νὰ τοὺς βρῶ.

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΟΙ ΦΑΣΟΥΛΗΔΕΣ

Ὁ γέρος ἔβγαλε κείνη τὴ στιγμὴ ἀπ' τὸ κόρφο του ἕνα παλιὸ πορτοφόλι τὸ ἄνοιξε κι' ἔδειξε στὸν κατάπληκτο νέο μιὰ φωτογραφία.

—Ὁ πατέρας σου, ἐσὺ κι' ἐγώ ! εἶπε.

Ὁ Τὸμ ἄναψε ἕνα σπίρτο νὰ δῆ τὴ φωτογραφία κι' ἀμέσως τὰ μάτια του βούρκωσαν.

Σὲ λίγη ὥρα ὅλα εἶχαν κανονισθῆ.

Ὁ Τὸμ ἀκράτητος ἐνθουσιασμένος γιατὶ μάθαινε ἐπὶ τέλους τὸ μυστήριο τῆς ζωῆς του σηκώθηκε καὶ ὀρθώθηκε μεγαλόπρεπα ἀλλὰ καὶ ἄγριος καὶ φοβερός.

—Ἀλλοίμονο στοὺς δολοφόνους τοῦ πατέρα μου ! φώναξε καὶ ἡ φωνή του ἔβγαινε βραχνὴ ἀπὸ τὸ στῆθος του, ἀλλοίμονό τους θᾶναι σκληρὴ ἡ ἐκδίκησή μου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔσφιξε τὸ πιστόλι του στὴ χούφτα του.

—Ἄ γιὰ στάσου ὅμως παιδί μου τοῦ εἶπε ὁ γέρος.

—Τί ;

—Δὲ πρέπει νὰ βιαστῆς· οὔτε νὰ κάνης τρέλλες, οἱ ἄνθρωποι ποὺ σκότωσαν τὸν πατέρα σου εἶναι πολὺ σκληροὶ καὶ πολὺ πανοῦργοι. Κι ἂν πέσης στὰ χέρια τους χάθηκες. Δὲ πρέπει οὔτε νὰ τὸ φανταστοῦν κὰν πὼς εἶσαι γυιὸς τοῦ παληοῦ ἀφεντικοῦ τους.

—Ροντρίγο ἐγὼ δὲ καταδέχομαι νὰ πάω μπαμπέσικα, θὰ τοὺς χτυπήσω σὰν ἄντρας.

—Ὄχι παιδί μου ἐπέμενε ὁ γέρος. Ἡ ἐκδίκησή σου πρέπει νὰ γίνη μὲ φρονημάδα καὶ προσοχή. Ἄκου με καὶ μένα ποὺ ξέρω αὐτὰ τὰ καθάρματα. Πρέπει νὰ ἐνεργήσης μὲ σύνεση. Καὶ πρῶτα λάβε ὑπ' ὄψει σου ὅτι πρέπει νὰ πᾶς στὴν Ἀριζόνα γι' αὐτὴ τὴ δουλειά, στὸ Μεξικό.

—Θὰ πάω καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

—Ναὶ ἀλλὰ κεῖ ποὺ θὰ πᾶς εἶναι ἡ φωλιὰ τῶν κακούργων αὐτῶν. Κι ἔπειτα εἶναι καὶ τὸ ἄλλο τὸ σπουδαιότερο.

—Ποιό ;

—Μὰ γι' αὐτὸ σοῦ λέω. Ἄκουσέ με καὶ μένα. Δὲν ὠφελεῖ νὰ τοὺς ἐκδικηθῆς μόνο ἂν δὲν τοὺς πάρης καὶ τὴν περιουσία ποὺ σοῦ ἀνήκει.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ

Η ΣΕΛΙΔΟΥΛΑ ΜΑΣ

Ο ΝΙΚΟΣ Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

Σ' ἕνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας ζοῦσε μιὰ οἰκογένεια πολὺ εὐτυχισμένη. Ἡ μόνη στενοχώρια ποὺ εἶχε ἦταν ὅτι ὁ μικρότερός τους γυιὸς ἦταν πολὺ τεμπέλης καὶ δὲν ἀγαποῦσε τὰ γράμματα. Ὅλα δὲ τ' ἀδέλφια του ἦταν ἐπιμελεῖς στὸ σχολεῖο μονάχα ὁ Νῖκος ἦταν τεμπέλης. Οὔτε οἱ συμβουλὲς τῶν γονέων του δὲν ὠφέλησαν σὲ τίποτα, οὔτε τὰ καλὰ λόγια τοῦ γέροντα δασκάλου. Ὁ πατέρας του ἔλεγε ὅτι ἕνας τεμπέλης εἶναι ντροπὴ γιὰ τὸ σπίτι.

Ἀκοῦστε τί τοῦ συνέβη μιὰ μέρα. Καθότανε ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι του καὶ σκεπτόταν τὸ ἑξῆς : νὰ καθήση νὰ διαβάση ἢ νὰ πάη νὰ παίξη, ἐκείνη τὴ στιγμὴ κτύπησε ἡ πόρτα. Ἔτρεξε καὶ ἄνοιξε, ἦταν ὁ δάσκαλός του. Τὸν πέρασε ἀμέσως στὸ σαλόνι καὶ τὸν ρώτησε ἐὰν ἤθελε νὰ φωνάξη τὴ μητέρα του. Ὄχι τοῦ εἶπε ἦρθα ἀποκλειστικῶς γιὰ σένα.

—Ἦρθα γιὰ νὰ σοῦ πῶ ὅτι τὸ πρωὶ ποὺ δὲν ἤρθες στὸ σχολεῖο, τὸ σχολεῖο ἔπιασε φωτιὰ καὶ κάηκε ὅλο, δὲν ἔμεινε τίποτα. Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ διακόψω τὰ μαθήματα, ἀφοῦ ἐξ ἄλλου ἀρκετὰ μάθατε καὶ προπαντὸς ἐσύ.

Τότε ὁ Νῖκος μαθαίνοντας ὅτι δὲ θὰ ξαναπήγαινε στὸ σχολεῖο αἰστάνθηκε μιὰ μεγάλη χαρά, πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του ἔκανε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴ καρέκλα του καὶ νὰ χοροπηδήση. Ἀλλὰ ὅπως ἔκανε νὰ σηκωθῆ αἰστάνθηκε ἕνα πόνο στὸ κεφάλι του. Σήκωσε τὸ βλέμμα του κι' εἶδε ἀπὸ πάνω του τὴ μητέρα του ἡ ὁποία τοῦ εἶπε :

—Νῖκο, παιδί μου πῶς ἔπεσες κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, σήκω νὰ πᾶς στὸ σχολεῖο, ἡ ὥρα εἶναι ὀκτώ. Σηκώθηκε καὶ κάθησε στὸ κρεββάτι του καὶ τότε κατάλαβε ὅτι ὅσα εἶδε ἦταν ἕνα ὄνειρο. Τὰ μάγουλά του κοκκίνησαν ἀπ' τὴ ντροπὴ ποὺ αἰσθάνθηκε σκεπτόμενος τὰ ὅσα εἶδε.

Ὥστε εἶμαι τόσο τεμπέλης γιὰ νὰ βλέπω καὶ στὸν ὕπνο μου τέτοια πράματα.

Ἄ ! αὐτὸ δὲ θὰ ξαναγίνη πιά, θ' ἀλλάξω χαρακτῆρα, θὰ γίνω καὶ γὼ πρῶτος μαθητής, ἐξ ἄλλου ὁ δάσκαλός μου πάντοτε μοῦ ἔλεγε «Πάντα εἶναι καιρὸς γιὰ ν' ἀλλάξης».

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ἡ μητέρα του καὶ τοῦ εἶπε : Νῖκο κάμε γρήγορα, θὰ πᾶς ἀργὰ στὸ σχολεῖο. Ἀμέσως πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ ἔτρεξε κοντὰ στὴ μητέρα του.

—Μητερούλα, τῆς εἶπε, τί θὰ λέγατε ἂν ἔβγαινα στὸ τέλος τοῦ ἔτους ἀπὸ τοὺς πρώτους μαθητὲς στὸ σχολεῖο. Ἡ μητέρα του δάκρυσε ἀπ' τὴ χαρὰ της, τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν φίλησε.

Πραγματικὰ στὸ τέλος τοῦ χρόνου, ὁ Νῖκος βγῆκε πρῶτος μέσα στὸ σχολεῖο του.

Ὁ παλιὸς ὁ Νῖκος εἶχε πεθάνει στὴ θέση του ὑπῆρχε τώρα ἕνα παιδὶ ἔξυπνο, δραστήριο, ἐργατικὸ τὸ ὁποῖο ἦταν τὸ καμάρι ὅλης τῆς οἰκογενείας του καὶ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ σχολείου.

Ματθίας Σάντορφ

Η ΑΣΠΡΗ ΓΑΤΑ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

3ον

Μὰ τὴ φορὰ αὐτὴ συμφωνήσανε νὰ γυρίσουν ὅλοι στὴν ἴδια μέρα ὁ καθένας ὅμως χωριστά.

Ὁ πιὸ μικρὸς χωρὶς νὰ χάση καιρὸ ἔτρεξε ἀμέσως στὴν Ἄσπρη Γάτα καὶ τῆς διηγήθηκε τὴν καινούρια ἀπόφασι τοῦ πατέρα του.

—Θὰ σὲ βοηθήσω καὶ σ' αὐτό, τοῦ εἶπε ἡ Ἄσπρη Γάτα. Κάθησε ξένοιαστος καὶ κοίταξε

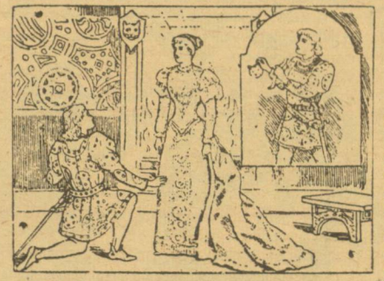

Τῆς ἔκοψε τὴν οὐρὰ καὶ τὸ κεφάλι καὶ ἀμέσως μεταμορφώθηκε σὲ μιὰ πεντάμορφη βασιλοπούλα.

πῶς νὰ περάσης τὸν χρόνο σου πιὸ εὐχάριστα.

Σὰν ἐπέρασε ὁ χρόνος καὶ δὲν ἔμενε παρὰ μόνο μιὰ μέρα γιὰ νὰ τελειώση ἡ Ἄσπρη Γάτα τοῦ εἶπε :

—Βασιλόπουλο στὸ χέρι σου εἶναι νὰ παρουσιάσης γιὰ νύφη στὸν πατέρα σου τὴν πιὸ ὄμορφη βασιλοποῦλα τοῦ κόσμου. Κόψε τὸ κεφάλι καὶ τὴν οὐρά μου καὶ ρίξτα μέσ' τὴ φωτιά.

—Ἐγώ ; φώναξε τὸ βασιλόπουλο, ἐγὼ ποτὲ δὲ θὰ σοῦ κάνω αὐτὸ τὸ κακό !

—Καταλαβαίνω τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦχεις, ἀγαπημένε μου, μὰ πρέπει νὰ τὸ κάνης γιὰ τὸ καλὸ καὶ τῶν δυό μας ! εἶπε πάλι ἡ Ἄσπρη Γάτα.

Τὸ βασιλόπουλο τότε χωρὶς νὰ χάση καιρὸ τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ μὲ μιᾶς ἔκοψε τὸ κεφάλι καὶ τὴν οὐρὰ τῆς Ἄσπρης Γάτας καὶ τὰ ἔρριξε στὴ φωτιά.

(Συνέχεια καὶ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

Ἡ Γιαγιάκα σας

□□□

Ἐγκριθέντα ψευδώνυμα

Ἀμίμητος α., Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ κ., Βασίλισσα τῶν Κρίνων κ., Ἐλγκαντοὺρ α., Ματθίας Σάντορφ α., Ντέτεκτιβ Φάνταομα α., Ξανθὸς Φοῖβος α., Μυστικὸς Ἀστυνόμος Χ 9 α., Ρόμπερ Τέϋλορ α., Χιονισμένη Ἀμυγδαλιὰ κ., Ζίγκφριντ α., Νικηφόρος α., Νυχτοκόρακας α., Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ α., Μέγας Ἀλέξανδρος α.

Πνευματικὲς ἀσκήσεις λόγῳ ἐλλείψεως χώρου στὸ σημερινὸ φυλλάδιο, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρχόμενο.

□□□

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ πρώτη σελίδα)

ἔκανε ἕνα βῆμα μπρός, ἀμέσως ὅμως αἰστάνθηκε σὰν κάποιος νὰ τὸν τραβᾶ ἀπὸ πίσω, ἐνῶ ἕνας ἀντιπαθητικὸς ἦχος, κάτι σὰ σκίσιμο, τοῦ ἦρθε στ' αὐτιά. Γυρίζει πίσω, ἀλλὰ τί νὰ δῆ. Τὸ τράμ, ξεκίνησε περνόντας μαζὶ ἕνα ὁλόκληρο κομμάτι ἀπ' τὸ παντελόνι του. Τί εἶχε συμβῆ. Ἡ πόρτα κλείνοντας αὐτομάτως, τοῦ εἶχε μαγκώσει καὶ σκίσει τὸ πανταλόνι.

Ἀλλὰ τώρα τί νὰ κάνη ; Βάζοντας τὰ χέρια πίσω, γιὰ νὰ σκεπάση τὸ κακό, τράβηξε ὁ κ. Πελοπίδας βιαστικὸς γιὰ τὸ σπίτι του καταρώμενος καὶ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὰ αὐτόματά του.

ΝΙΚ.

1ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Σήμερα, καθὼς σᾶς εἶχα προαναγγείλει προκηρύσσετε ὁ τρίτος κατὰ σειρὰν διαγωνισμὸς τῆς «Ἐφημεριδούλας μας», ὁ 1ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος.

Ξεσπάθωμα λέγεται ἡ ἐγγραφὴ ἑνὸς νέου συνδρομητοῦ μὲ τὴ φορτίδα ἑνὸς παλαιοτέρου

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἴδια ἡ «Ἐφημεριδούλα μας» δὲν εὐκαιρεῖ νὰ ψαχνῇ γιὰ συνδρομητὰς κοινούργιους, ἀναθέτει τὸ ἔργο αὐτὸ ἀπὸ σήμερα στοὺς μέχρι τώρα ἐγγραφέντας. Δηλαδὴ θὰ γίνετε ὅλοι ἐσεῖς οἱ ἀντιπρόσωποι, οἱ διαδηλωταὶ κι' ἡ ζωντανὴ ρεκλάμα τῆς «Ἐφημεριδούλας μας». Σὲ κάθε παιδὶ ἀγόρι ἢ κορίτσι συγγενή σας ἢ φίλο, στὸ σχολεῖο, στὸν περίπατο, στὸ σπίτι, στὸν κινηματογράφο καὶ ἀλλοῦ, νὰ τοῦ μιλᾶτε μὲ θέρμη γιὰ τὴν «Ἐφημεριδούλα μας», γιὰ τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ διηγήματα ποὺ δημοσιεύει, γιὰ τοὺς διαγωνισμοὺς ποὺ προκηρύσσει, καὶ γιὰ τὰ τόσα διασκεδαστικά, εὐχάριστα καὶ μορφωτικὰ ποὺ περιέχει, ὥστε νὰ κάνετε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ ἐνδιαφερθοῦν γιὰ τὴν «Ἐφημεριδούλας μας» καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσουν νὰ γραφτοῦν συνδρομηταί, νὰ πάρουν ψευδώνυμο καὶ νὰ λάβουν μέρος στὴ κίνησι τοῦ περιοδικοῦ.

Τὸ καλὸ δὲ τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι τριπλό, καλὸ γιὰ τὴν «Ἐφημεριδούλα μας», καλὸ γιὰ σᾶς καὶ καλὸ γιὰ κείνους ποὺ γράφονται τέλος συνδρομηταὶ καὶ γνωρίζονταιμὲ τὴν «Ἐφημεριδούλα μας» καὶ δι' αὐτῆς μαθαίνουν διασκεδάζοντας τόσα καινούρια καὶ μορφωτικὰ πράγματα καὶ γνωρίζονται μὲ τόσα καλὰ παιδιά.

Ὅλα λοιπὸν τὰ παιδιά, οἱ νέοι, οἱ ἔφηβοι καὶ οἱ νέες, ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα, δὲν πρέπει νὰ στερηθοῦν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι συνδρομηταὶ στὴν «Ἐφημεριδούλα μας» καὶ ν' ἀσχολοῦντσι μ' αὐτὴν ἀντὶ μὲ ἄλλα ἀνώφελα, ἄσκοπα καὶ περιττὰ πράγματα ποὺ ἀσχολοῦνται μερικοὶ - ές.

Προσπαθῆστε λοιπὸν ὅλοι οἱ μέχρι τώρα ἐγγραφέντες νὰ γράψετε κι' ἄλλους, ὅσο τὸ δυνατὸν περισσοτέρους γιὰ τὸ καλὸ ὅλων. Περιττὸ νὰ σᾶς πῶ πῶς τὸ Ξεσπάθωμα περισσότερο παρὰ ποτὲ χρειάζετε τώρα.

Γιατὶ τὰ ἔξοδα εἶναι πάρα πολλὰ καὶ καθημερινῶς αὐξάνουν, γιὰ νὰ μπορῇ λοιπὸν ν' ἀνταπεξέλθη στὰ τόσα ἔξοδά της ἡ «Ἐφημεριδούλα μας» πρέπει νὰ ἔχη καὶ πολλοὺς συνδρομητάς.

Οἱ ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ βρίσκονται λεπτομερέστατοι στὶς σχετικὲς παραγράφους τοῦ κανονισμοῦ καὶ ὁδηγοῦ γιὰ ὅσους δὲν τοὺς ξέρουν.

Γιὰ φέτος ὅμως ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ λέει ὁ ὁδηγὸς ὑπάρχουν καὶ μερικὲς παραλλαγές. Δηλαδή, μόλις οἱ ἐγγραφέντες ἀπὸ παλαιοτέρους συνδρομητὰς φτάσουν τοὺς 500 τότε... (ἀλλὰ πρὶν ἀκούσετε τί θὰ γίνη τότε καθῆστε σὲ μιὰ καρέκλα γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ λιποθυμήσετε ἀπὸ τὴ χαρά σας καὶ πεύτοντας νὰ πάθετε τίποτα δυσάρεστο. Ἔτσι μπράβο, καὶ τώρα ποὺ καθήσατε συνεχίζω)... τότε λοιπόν, θὰ... θὰ ἐκδίδεται ἡ «Ἐφημεριδούλα μας» **δεκαήμερη!** Ναὶ δεκαήμερη. Καὶ θὰ τὴν ἔχετε στὰ χέρια σας καὶ θὰ τὴ διαβάζετε τρὶς φορὲς τὸ μῆνα ἀντὶ δύο ποὺ εἶναι τώρα.

Καὶ μέχρι αὔριο, ποὺ λέει ὁ λόγος, νὰ γραφτοῦν οἱ νέοι 500 συνδρομηταὶ ἀπὸ τὸ τέταρτο φύλλο θὰ γίνη δεκαήμερη.

Κάντε λοιπὸν γρήγορα καὶ βάλτε τὰ δυνατά σας ἂν θέλετε νὰ γίνη αὐτὸ τὸ γρηγορότερο. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο δὲ θὰ ἀρχίσουν νὰ γράφονται σὲ χωριστὸ καὶ ἰδιαίτερο τιμητικὸ κατάλογο ὅλοι ὅσοι θ' ἀρχίσουν ἀπὸ τώρα νὰ ξεσπαθώνουν. Ὅλοι αὐτοὶ λοιπόν, ἐσεῖς δηλαδή, θὰ ὀνομάζονται ἱδρυταὶ τῆς δεκαημέρου ἐκδόσεως. Ἀπὸ σᾶς δὲ ἐξαρτᾶται ἡ συντομία ἢ ἡ ἀργοπορία αὐτῆς τῆς ἐκδόσεως.

Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχω νὰ σᾶς πῶ. Σᾶς εἶπα δὲ ἀρκετά. Περιμένω λοιπὸν τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σας! Καὶ τώρα ἡ κριτικὴ τῆς συνεργασίας ποὺ ἔλαβα μέχρι σήμερα καὶ ἡ ἀλληλογραφία.

Ὁ μικρὸς καλλιτέχνης εἶναι ἕνα μικρὸ διαμαντάκι, ἕνα μικρὸ καλλιτεχνικότατο διηγηματάκι ποὺ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι δὲν τοῦ λείπει ἀπολύτως τίποτα γραμμένο μὲ προσοχὴ ἀπὸ χέρια ποὺ ξέρουν νὰ κρατοῦν τὴ πέννα.

Εἶμαι δὲ πολὺ εὐχαριστημένη, γιατὶ αὐτὰ τὰ χέρια καὶ τὸ μυαλὸ ποὺ τὰ διευθύνη ἀνήκουν σὲ σένα ἀγαπητή μου ἀναγνώστρια, σὲ σένα τὴν **Καίτη Σ. Σβορώνου.** Στὸν «Π. Κ.» εἶχα διοβάσει καὶ εἶχα θαυμάσει πολλὰ τέτιου εἴδους δικά σου διηγηματάκια ὅπως: τὴν Ἀργυρούλα, τὰ Θεσσαλονικά, τὰ Τωρινά... Περασμένα, τὸν Στοιχειωμένο πύργο, τώρα τελευταῖα τὸ Γερασμένο Πεῦκο καὶ τόσα ἄλλα. Ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἄρεσαν ὑπερβολικά. Ἐλπίζω δὲ ὅτι ἡ πρώτη σου συνεργασία ποὺ μοῦ ἔστειλες καὶ ποὺ δημοσιεύετε στὸ ἀνὰ χείρας σου τεῦχος τῆς «Ἐφημεριδούλας μας» καὶ μάλιστα σὲ τόσο καλὴ θέσι θ' ἀκολουθήσουν κι' ἄλλες ἐξ ἴσου καλές. Εὐχαριστῶ γιὰ τά τόσα καλά σου λόγια καὶ τὶς εὐχὲς ποὺ ἔγραψες στὸ γράμμα μὲ τὴ συνεργασία ποὺ ἔστειλες στ' ὄνομα τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἐφημεριδούλας μας».

Οἱ Ἄθλοι τοῦ Κύρ - Νίκου ποὺ μοῦ ἔστειλες **Κωνστ. Μαλάμο** ἔχει δυστυχῶς πολλὲς καὶ σοβαρὲς ἐλλείψεις. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐπαναλαμβάνεις χωρὶς λόγο πολὺ συχνὰ τὶς ἴδιες φράσεις καὶ λέξεις τόσο ποὺ καταντᾶ λίγο κουραστικό. Ὕστερα ἄλλος λόγος εἶναι ὅτι εἶναι πάρα πολὺ μεγάλο γιὰ τὴ «Σελιδούλα μας» καὶ καθὼς ξέρεις δὲν εἶναι δεκτὰ κομμάτια συνεργασίας γιὰ τὴ «Σελιδούλα μας» ποὺ πιάνουν περισσότερο ἀπὸ μία στήλη. Αὐτὸ δὲ τὸ λέω γιὰ ὅλους. Ἐπίσης τά γράμματά σου εἶναι δυσανάγνωστα σὲ μεγάλο βαθμό. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅλοι ὅτι τὰ στελόμενα γιὰ συνεργασία κομμάτια πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένα, μὲ μελάνι καὶ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ μόνο τοῦ φύλλου. Στοὺς Ἄθλους τοῦ κυρ-Νίκου ἔχεις πολλὲς ἄσκοπες περιγραφὲς καὶ περιττολογίες. Πάντως ἡ ἰδέα δὲν εἶναι καὶ ἄσχημη. Οὔτε πρέπει ν' ἀποθαρυνθῆς ἐπειδὴ ἔτυχε αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ μὴ σοῦ ἐγκριθῆ ἡ συνεργασία σου. «Ὁ ἐπιμένων νικᾶ» λέει ἡ παροιμία, μιὰ ἄλλη πάλι λέει «ὅποιος βιάζετε σκοντάφτει» λοιπὸν καὶ σὺ μὴ βιάζεσε, προσπάθησε λίγο πεσισσότερο, κουράσου, δοκίμασε καὶ τέλος ἄμα ἔχεις ὑπομονή, ἐπιμονή, θέλησι καὶ φρόνιση νὰ δῆς ποὺ θὰ νικήσης 100 ο|ο. Λίγο κόπο μόνο. «Ἀγάλι - ἀγάλι γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι» δὲν εἶν' ἔτσι; Θὰ περιμένω λοιπὸν καμμιὰ ἄλλη συνεργασία σου ἢ ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος ἢ καλλίτερα ἐπὶ ἄλλου. Τὰ ἀνέκδοτα ποὺ μοῦ ἔστειλες, καλοῦτσικα, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐρχόμενο ἀφοῦ ὅμως πρῶτα πάρης ὅπως εἴπαμε στὸ κανονισμό μας, ψευδώνυμο.

Ἡ Γρηὰ Γάτα

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:
ΜΙΛΤ. ΡΑΛΛΗΣ (Ἰωάν. Γενναδίου 4)

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

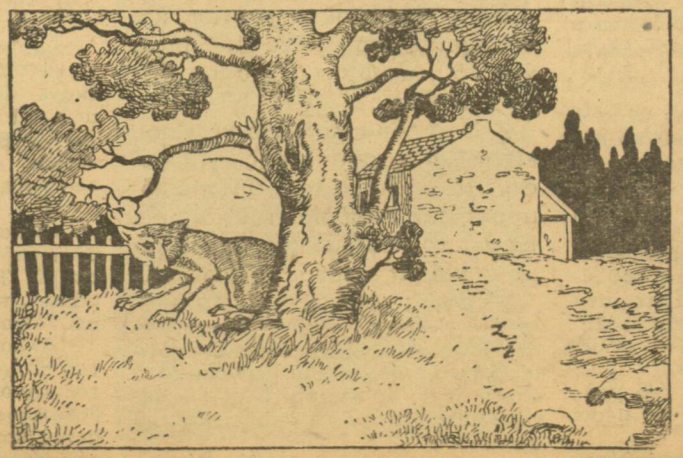

Ποῦ εἶναι ἡ κόττα ποὺ κυνηγάει αὐτὴ ἡ ἀλεποῦ; Τὴ βλέπετε;